HOMENATGE DE LA VILA DE

MASNOU

a la

PATRONA DE CATALUNYA

Sala d'actes de la Societat

CASSINO DE MASNOU

CONCERT BENEFIC

María Teresa Gonzalez, pianista

Emili Vendrell, tenor

Segón Pagès Rosés, pianista

Silveri Fábregas, pianista-acompanyant

A LES 4 DE LA TARDA

DEL DIA 28 DE SETEMBRE DE 1919.

ORDRE DE LA FESTA

A les 4 en punt de la tarda, i abans del Concert Benèfic anunciat, la «Joventut Artística Catequística» d'aquesta vila representarà l'obra en un acte i prosa

LA MELLOR CORONA

original del director del dit Quadre, Don Jaume Fuentes, a càrrec dels Srs. Arbós, Navarro, Palé, Vinardell (P), Vinardell (G) i Coll.

Tot seguit, o sía aproximadament a les 4 i mitja de la tarda, tindrà començ el Concert, sots el següent programa:

CONCERT BENEFIC

I PART

Sarabande e giga . . .	ZIPOLLI
Le Tambourin	RAMEAU
Murmuris de primavera. .	SINDING
Berceuse	GRIEG
Allegro apassionato. . .	SAINT-SAENS

Srta. Maria Teresa Gonzalez, pianista

II PART

Rosa enmig d'espines . .	SCHUBERT
El rei dels verns . . .	»
Nell	FAURÉ
No't sàpiga greu . . .	PUJOL
Jugant	»
El plor de la tórtora . .	ALIÓ
La cançó de la estrella .	»
Si tu fossis aquí! . . .	»
La Balalí	MILLET
Tarongers florits . . .	FABREGAS
Cançó de Maig. . . .	»

Emili Vendrell, tenor; Silveri Fábregas, pianista acompanyant

III PART

La Lisongera	CHAMINADE
Warum? (Perquè?) . . .	SCHUMANN
Estudi sobre el teclat negre .	CHOPIN
La Campanelle	PAGANINI-LISZT

Segón Pagès Rosés, pianista

ROSA ENMIG D'ESPINES

(GOETHE)

A n'Emili Vendrell

Una rosa, el nin joliu,
rosa enmig d'espines,
veu un fresc matí d'estiu,
i corrent, s'hi acosta i riu,
i extén les mans fines.
Rosa, rosa, d'un roig viu,
rosa enmig d'espines.

L'infant diu:—Meva seràs,
rosa enmig d'espines!—
Diu la flor:—Tu't punxaràs
i aixís t'enrecordaràs
ja que m'amohínes.—
Rosa, rosa, glatir fàs,
rosa enmig d'espines.

Cull el noi el botó roig,
rosa enmig d'espines.
A ella, això no li fa goig,
i esgarrapa del nin boig
les manetes fines.
Rosa, rosa d'un bell roig,
rosa enmig d'espines.

PERE J. BASSEGODA

EL REI DELS VERNS

(GOETHE)

Qui colca de nit, el torb creuant?
Es un bon pare amb el seu infant.
A dins sos braços duu el dolç fillet,
l'estreny amb força per mor del fret.

—Fill meu, perquè'l rostre amagues així?
—Ai pare, el rei dels verns no es allí?
Corona i ròcec li veig portar!
—Fill meu, la boira ho fa semblar.

«Oh tendre nin, si som amics
bentost sabràs uns jocs ben bonics;
xamoses flors prop la riba hi ha,
i la mare uns hàbits rics te darà.»

—Ai pare, el meu pare, no sents tot açò
qu'el rei dels verns diu amb feble ressò?
—Sossega't, no t'espantis, fill meu,
que ho fa el fullam qu'el vent bressa lleu.

«No vols ninet amb mí vindre llâ?
Mes filletes gaies t'esperen ja;
mes filletes fan llurs ballades de nit
i amb dances i càntics daràn-te delit.»

—Ai pare, el meu pare, no ovires tampoc
del rei les filles en tètric lloc?
—Fill meu, fill meu, ben clà ho vaig veient,
que an elles els salzers vas estrafent.

«Me plaus, oh nin, m'encisa ton tendre posat;
deus vindre per força, si no vols de grat».
—Ai pare, el meu pare, que'm vol agafâ!
Ja'l rei dels verns força mal me fa!—

S'esglaia el pare i colca rabent
portant als braços son fill boi gement;
amb greus fatics arriba a port:
en els seus braços el nin es mort!

JOAQUIM PENA

NELL
(LECONTE DE LISLE)

La rosa emporprada pels teus raigs d'or
oh juny, espurneja i radía;
també a mi'l teu sol aurífic envía,
car es com la rosa el meu cor.

Sota el bla sopluig del fullatge ombrívol
canta un sospir de voluptat;
mes d'un tudó pel bosc esgarriat,
oh cor meu! gemega tendrívol.

Ah! ta llum qu'es dolça en l'espai encès,
estrella de la nit dormida,
prô es encar mes dolça la flama ardida
qui fulgura en mon cor ullprès.

La cantaire mar amoixant la platja
callar podrà abans son cant bell,
que no dins mon cor, estimada Nell,
esborrar-se mai ton imatge.

JOAQUIM PENA

NO'T SAPIGA GREU!

No't sàpiga greu
lo ser petiteta;
també ho son les flors
y ho son les estrelles
y ho es aquell deu
que l'Amor governa.

D'un rès de llevor
se'n forma una arbreda;
d'un trist grà d'encèns
se'n omple una iglesia;
d'un sol espurneig
s'en fa una foguera.

No't sápiga greu
lo ser petiteta!

FRANCESCH MATHEU

JUGANT

Campaneta la ning ning
qui la troba jo la tinc.

--Quina es la prenda amagada?—

—Un'ànima enamorada!—

Va vení' un eixàm de noies,
aixerides, alegroies,
com les mosques a la mel.

—Ont es? Per cel o per terra?—

I els ulls mirant amb fal-lera
d'una, la mes encisera,
vaig dir, mig rient:—Per cel!—

JOAN MARAGALL

EL PLOR DE LA TÓRTORA

Vora voreta el riu
me n'hi guarnit un niu
qu'el sol hi toca;
lo cobrecel n'es d'or,
veniu, somnis d'amor,
bressàumhi a l'ombra.

Qui'm fa de cobrecel
n'es d'un colom del cel
l'aleta hermosa;
que hi fa de bon estar
si's posa a refilar
místiques troves!

També n'hi refilí
darrera el cant diví
de brosta en brosta;
l'Aucell ara no hi es,
corrandes que hi après
les canto sola.

Mes ay! no hi canto, no;
com cantaría jo
si'l cor s'anyora?
n'anyora el bes suau
d'aquell Amor d'ull blau
y cella rossa.

Refile el rossinyol,
refile al raig del sol
que a mi no'm cova;
des que no'm cova may
m'estich sota un desmay
plora que plora!

Abelles que hi veniu,
fugiu d'ací, fugiu,
la flor n'es fora;
cercau jardins del cel,
que al mon ja no hi ha mel
que us sía dolça.

Los papallons se'n van,
que no hi llambregan tant
lliris i roses;
los papallons se'n van,
may mes hi tornaràn
puig Ell no hi torna.

Adeu, abril y maig,
també d'ací me'n vaig
que ivern s'acosta
aucells y flors, adeu
quan a alegrà torneu
ja seré morta!

L'aucell refilarà
la flor reflorirà
sobre ma fossa;
sols m'aconorta a mi
que a refilà y florí
seré a la gloria.

Allí ab mon dolç Amor,
abella sobre flor
gosa que gosa,
n'endolciré feliç
ab cants de paradís
ma veu de tórtora.

Oh verges que hi rieu
ab qui feri el cor meu
d'amor tant dolça:
diéuli que al vergé,
qui tant cantà y rigué
sospira y plora.

Diéumeli que al niu
de vora vora el riu
ja'l sol hi toca;
mes ay! no hi toca, no,
des que no hi tinch l'Amó,
sempre es nit fosca!

J. VERDAGUER PBRE.

CANÇÓ DE LA ESTRELLA

A un brillant estel
li digué la terra:
«Floreta del cel
pòsat en ma serra;»
quan veu que s'hi posa
ma patria ditxosa
li diu amb amor:

Estrelleta o Rosa
flor d'or.
Estrelleta o Rosa
quédat en mon cor.

La estrellada nit
ne té gelosía
y en son camp florit
ara la voldría;
mes ma patria bella
diu a sa poncella
sempre ab mes amor:

Roseta o Estrella,
flor d'or,
Roseta o Estrella,
fés cel del meu cor.

J. VERDAGUER PBRE.

SI TU FOSSES AQUI!

Si tu fosses aquí, estimada meva,
si tu fosses aquí!
com correríam foilejant sens treva
per l'horta y lo jardí!

Pujaríam dejorn a les montanyes
per veure el sol-ixent
fent gotejar sobre ton cap les canyes
humides del torrent.

A estones, de brasset y fent parella,
pendríam lo camí
tot fente pessigolles a l'orella
ab brots de romaní.

Tu'm voldrías fugir, jo al teu darrera
vindría, y pas a pas
rependrías am mí per la dressera
repenjadeta al bras.

Pantejant, fatigada t'asseurías
en arribant al cim
y assedegada, a l'herba xuclarías
lo matinal ruixím.

En ton cap lluiría la rosada
del sol als raigs vermells.
y guarniría igual que una estelada
la nit de tos cabells.

Y allí, sobre la boira atapahida
estesa com un vel,
gosaríam la essencia de la vida,
a frech a frech del cel.

FRANCESCH MATHEU

TARONGERS FLORITS!....

Tarongers florits
per l'amor del sol,
qu'en les quietes nits
sentiu els neguits
de l'ànima trista, del cor qu'està sol...

Tarongers de l'hort
hont hi ha ma cabanya:
el vent, no s'ha mort.
Somnía entre'ls pins a dalt la muntanya.

Tarongers nevats,
vostra amor comença:
vostres tronchs sapats
senten la tebior d'uns suchs ignorats.
Dintre cada flor, hi ha una prometença.

Tarongers, un jorn
floriràn rïalles;
sentireu entorn
parlar d'esposalles...

Tarongers, llavors
fareu dolça ofrena
de la fruita plena,
fruita dels amors
qne tot ho asserena

ENDRESSA DELS "TARONGERS FLORITS"

El tarongerar florit
té taronges per oblit
encare en les branques altes:
fruits del color de tes galtes.
flors del color del teu pit.

PERE J. BASSEGODA

CANÇÓ DE MAIG

El taronger ha florit,
tot ell es flaire.
La flor del taronger
perfuma l'aire.

Ab son preuat perfúm
l'oreig s'adorna;
parteix ben lluny ab ell,
may mes el torna.
Abans no'l perdi tot,
oh vida mía,
baixém junts al jardí
al caure el dia.

Brandant el taronger
qu'el vent inclina,
una ruixada cau
de tarongina.
Corrèm sota el brancàm,
ma companyona,
y't teixirá la flor
blanca corona.

Corrèm, qu'el taronger
perfuma l'aire.
Corrèm, qu'el més de Maig
no dura gaire!

APELES MESTRES

Imprenta ARISSA - Casp, 37